

[Holger Larsen.]

Vi har jo ved forskellige Lejligheder her i Tinget været inde paa, hvor uheldigt dette Forhold var for Landkommunerne, idet det var vanskeligt for dem at administrere denne Hjælp, da man ikke paa Forhaand kunde vide, hvor mange syge der blev i Resten af Aaret, og som Følge deraf ikke kunde bruge Beløbet til personlig Hjælp eller til Brændselshjælp. Foruden denne Ændring indeholdt vort tidligere Forslag en Ændring af Maksimalgrænsen, idet man havde erfaret gennem Stikprøver rundt omkring, at man ikke var i Stand til med det Beløb, der var stillet til Raadighed til personlig Hjælp, at yde Brændselshjælp, og derfor foreslog vi at sætte Beløbet op fra $\frac{1}{20}$ til $\frac{1}{14}$, saaledes at dette Maksimumsbeløb blev ens baade for By og Land.

Dette Forslag gik i Udvalg, men Udvalget arbejdede ikke. Vi fremsatte senere paa Aaret, den 21. Februar, et Brændselsforslag i Lighed med tidligere Aars Brændselsforslag. I dette Forslag var der sket en Udvidelse, idet man ikke alene foreslog at yde Brændsel til de gamle, men ogsaa til Invaliderne, ud fra den Betragtning, at Invalidernes Kaar i mangt og meget ligner de gamle Menneskers, og naar man ekstraordinært vilde gennemføre en Brændselslov, maatte man ogsaa tage Hensyn til Invaliderne. Dette Forslag fik samme Skæbne som det tidligere; det havnede i det samme Udvalg, og dette Udvalg arbejdede ikke, ja, det gjorde sig end ikke den Ulejlighed, da Rigsdagssamlingen sluttede, at afgive en Beretning.

Det Forslag, som nu ligger paa Tingets Bord, er et Udtryk for de samme Bestræbelser. Vi kan fra vor Side ikke erkende, at den sociale Lovgivning paa dette Omraade med Hensyn til gamle og Invalidere er fyldestgørende, og saa længe vi ikke kan det, vil vi bestandig arbejde videre paa at forbedre disse Forhold, indtil vi naar dertil, at vi synes, vi er paa et forsvarligt Stade med Hensyn til de Forhold, hvorunder de gamle og Invalidere skal leve.

Forslaget ligner derfor i det store og hele tidligere Forslag, men der er dog sket nogle Ændringer. For det første er Forslagets Midlertidighed udtrykt ved, at samtlige Ydelser hviler paa Kommunalbestyrelsens Skøn; disse alene træffer Bestemmelse i hvert enkelt Tilfælde om, hvorvidt denne Hjælp skal ydes de gamle og Invaliderne. For det andet ændrer Forslaget foruden i de nævnte Retninger ogsaa ved

Aldersrentelovens Fradragsregler, og for det tredje omfatter Hjælpen en tredje Kategori af ulykkeligt stillede Medmennesker, idet man har medtaget de kronisk syge. De kronisk syges Kaar er daarligere, og skal man i det hele taget gøre Invalidernes Kaar bedre, siger det sig selv, at man ogsaa maa tage de kronisk syge med.

Ved Lovforslagets § 1 foreslaas Fradragsreglerne i Aldersrenteloven ændret. Det bestemmes kort og godt, at en Kommunalbestyrelse, naar Forholdene i hvert enkelt Tilfælde taler derfor, kan forhøje det fradragsfrie Beløb med 100 Kr. Det fradragsfrie Beløb er nu for Ægtepar i København og i Købstæder med over 10 000 Indbyggere 200 Kr., i de øvrige Købstæder 150 Kr. og paa Landet 100 Kr. For enligt stillede er Beløbet overalt i Landet 100 Kr. Naar vi foreslaar denne Forbedring i Fradragsreglerne, er det, fordi disse Regler af 1927 efter vor Formening rammer de gamle alt for haardt, det hemmer deres Lyst til at gaa ud og arbejde og skaffe sig lidt Fortjeneste; det hemmer samtidig Opsparingslysten hos den almindelige Befolkning. Forholdet var da ogsaa efter Loven af 1922 dette, at det fradragsfrie Beløb var betydeligt højere. Man regnede den Gang med, at det fradragsfrie Beløb var Halvdelen af Aldersrenten plus 100 Kr., det vil sige, at et Ægtepar i København kunde have op til 600 Kr. i Indtægt, uden at der skete noget Afdrag, og at Ægtepar i Provinserne og paa Landet kunde have henholdsvis en Indtægt af 500 Kr. og 400 Kr., uden at der fandt noget Fradrag Sted.

Ved den Nedsikring, som fandt Sted i 1927, nedsattes — som allerede nævnt — disse fradragsfrie Beløb til 200 Kr., 150 Kr. og 100 Kr.

Det var, som enhver vil kunne sige sig selv, en meget betydelig Nedsættelse, en Nedsættelse, som ramte meget stærkt, fordi der dog heldigvis endnu er en hel Del gamle, som har mindre Indtægter og er i Stand til at tjene et mindre Beløb. Naar de nu tjener over 150 Kr. i en Provsby og over 100 Kr. paa Landet, vil de straks være hjemfaldne til Nedsikringskniven; saa bliver der øjeblikkeligt taget en Del af deres Aldersrente. Der kunde i og for sig være Grund til at ændre disse Regler helt, men vi har altsaa ikke ment i dette Forslag til en midlertidig Lov at burde komme ind paa at ændre selve det principale i Fradragsreglerne, men vi har ment at kunne op-